

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezet családos táborában Mátraházán, 2021. július 25-én.

Jelenések könyve 3. rész 20. verse: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

Kedves Testvéreim!

Mostani gyülekezeti táborunkban a Jelenések könyvében található hét levéllel foglalkoztunk három nézőpontból. Milyen panaszokat fogalmazott meg Jézus a gyülekezetek életével kapcsolatban? Milyen dicséretet mondott el a gyülekezeteknek? És végül, hogy milyen ígéreteket adott át azoknak a közösségeknek, amelyek Jézus Krisztus nevééről vallást tettek.

A tábor során pedig nem csupán a gyülekezeti életünket vizsgáltuk meg, hogy vajon mennyire sikerül megtartani a hitet, vagy mennyire távolodtunk el éppen Megváltónktól, hanem a személyes hitéletünkkel is foglalkoztunk. Milyen panasza lehet velem kapcsolatban Jézusnak? Vajon a lelkem teljes hittel, és reménységgel kapcsolódik Hozzá? Vajon ugyanaz a lelkesedés van bennem, mint ami a megtérésem alkalmával volt? Tudok az életem forgatagában, gondjaiban, megpróbáltatásaiban az imádsággal és a Biblia tanításával foglalkozni? Aztán azt a kérdést is feltettük magunknak, hogy mi az, amiben megdicsér engem Jézus? Ki tudom választani az igaz tanítást a sokféle hamis hang közül, és tudom az életem ahhoz igazítani! Kitartó vagyok akkor is, amikor mindenki más elfordul a mi Urunktól! Bennem van az az érzés, amiben ki tudom mondani, hogy szeretem az Istent teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elmémből és teljes erőmből! Kinek-kinek az életében mást és mást panaszol meg és dicsér meg Jézus. Ugyanakkor vannak ígérek, amelyek megint csak szólnak személyesen nekünk is. Megkaptuk azt a kövecskét, amelyen Jézus neve szerepel. Biztosak vagyunk abban, hogy a mi nevünk is fel van írva a mennyben, az élet könyvében. Tudjuk, hogy szabad utunk van az élet fájához, az Isten által elkészített örök életre. Ezek az ígérek pedig a teljes életet magukba foglalják. A mienk lehet mindez, hogyha a teljes szívünket odaadjuk Jézus Krisztusnak.

Ez a felolvasott mondat ebben az évben nem csupán a gyülekezeti tábor témája miatt fontos nekünk, hanem azért is, mert ez a 2021-es évünk vezérigéje a tatai gyülekezetben. Amikor kiválasztásra került, akkor azt biztosan nem gondoltuk végig, hogy ez a 7 gyülekezet közül annak az egynek szól, amelyiknél nincsen dicséret. Semmit nem találunk, amire azt mondhatnánk, hogy Jézus pozitívként megemlíti. Van panasz, és van ígérlet ebben a felolvasott levélben. A panasz a laodiceaiakkal kapcsolatban az, hogy a gyülekezet élete langyos. Olyan, mint a lábvíz. Mindenki kellemes belelógatja a lábát, de egyébként semmi hatással nincsen az életükre. Külsőleg ér valamit, de a lelkeket nem formálja át. Ennek pedig az oka az, hogy teljesen hiányzott az elköteleződés ebből a gyülekezetből. És mégis, mindennek ellenére kapnak egy olyan ígérletet, ami az egyik legkülönlegesebb a 7 levél sorában. „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

Ebben a mondatban azonban benne van egyszerre a panasz és az ígérlet. Ebben panasz? Igen, hogyha a feltételes módot nemként értelmezzük. Ha valaki nem hallja meg a hangot, és nem nyitja ki az ajtót. Van ilyen magát hívőnek valló ember, és van ilyen gyülekezet is. Hiába tudjuk, hogy a kopogtatás folyamatosan szól, hiába tudjuk, hogy Krisztus üzenete örök életre változtatja meg a mi lelkünket, de nem nyitunk ajtót, nem engedünk teret a Megváltónak. Milyen tehát igazából a Jézust kizáró ember, és milyen a Jézust kizáró gyülekezet? Olyan, amelyik minden mást beenged. Amelyik túl sok mindenre kinyit. Amelyik úgy véli, hogy mindennek bele kell férnie. Csak hogy Jézus Krisztus az egyetlen alap, és az egyetlen út!

Egy olyan kép jutott eszembe, amit valamelyik filmben láttam. Egy gyereket megkértek, hogy rakjon rendet a szobájában, és a szekrényében is. Nagyon rövid idő múlva odamegy az édesanyjához, és jelenti, hogy kész van. Az édesanya bemegy a szobába, és ámulva látja, hogy valóban minden a lehető legnagyobb rendben van. Odalép a szekrényhez is, és már fogja, hogy kinyissa, amikor a gyerek óriási tiltakozással a szekrény és az édesanyja közé ugrik, a kezét szétárja, és azt kiabálja, hogy ne nyisd ki. Természetesen ettől megnő a kíváncsiság, a gyereket félretolva kinyílik a szekrényajtó, és óriási robajjal kidől belőle minden a földre. Látszólag rend lett, de valójában csak el lett rejtve a rendetlenség.

Minden ember élete ilyen, aki nem hagy teret a zörgető Krisztusnak. Kívülről úgy tűnik, hogy minden rendben van, de mindent elrejtettünk a szívünkben. Mindennel telezsúfoltuk. Ott pedig semminek és senkinek nincsen helye. Belezsúfoltuk oda az életünk minden rendetlenségét és rendezetlenségét. Belezsúfoltuk a vágyainkat, az álmainkat, de ezek mellett a csalódásainkat és a kudarcainkat is. Minden ott van. Így pedig

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezet családi táborában Mátraházán, 2021. július 25-én.

hiába kopogtat Jézus, hiába szól hozzánk. Nem nyitjuk ki az ajtót. Pedig a szívünkben teljes rend csak akkor lesz, ha Krisztust beengedve, hagyjuk, hogy Ő rakjon rendet. Engedjük, hogy Ő dobáljon ki mindent, amire nincsen szükség. Engedni kell, hogy a szívünkben Ő legyen az Úr!

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Hogyha innen folytatjuk a gondolkodást, akkor viszont megtaláljuk a dicséretet is. Hiszen a feltételes mondatot lehet úgy is értelmezni, hogy meghalljuk a hangot és kinyitjuk az ajtót. Az kap itt rejtetten dicséretet, aki Jézusra nyitott ember. Aki forrón szereti a Megváltót. Aki teret hagy neki az életében.

Pár héttel ezelőtt a felnőtt konfirmációs csoporttól kaptam egy könyvet, amely a fák titkos életéről szól. Ebben egy erdész írja le a tapasztalatait, élményeit, megfigyeléseit az erdőkről. Amikor egy erdőben sok azonos fajtához tartozó fa van, akkor minden fának meg van a maga helye. Mindegyik a lombjával pontosan annyi teret foglal el, amennyire szüksége van. Nem kezd el a másikra rámászni, és azt elnyomni. Abban az esetben azonban, ha egy fa kiöregszik, vagy éppen kivágják, mert már akkorára nőtt, akkor a mellette megmaradó fák azonnal igyekeznek benőni a helyet, hogy ne maradjon lyuk a rendszerben. Akkor lesz helye Jézusnak a szívünkben, hogyha ki vágjuk azok az a fák, amelyekre nincsen szükség a hitben. Hagyni kell meghalni azokat a „fákat”, amelyek nem Krisztus szerint növekednek. Hagyni kell, hogy aztán azokat az üres helyeket Krisztus fája nője be. Nagyon egyszerű a hasonlat, de teljesen megfelel a Szentírás üzenetének. Jézus Krisztus keresztségének kell mindent betöltenie. Ahogyan azt Keresztelő János is megfogalmazta, amikor megkeresztelte Jézust: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem”. A dicséret ebből a mondatból annak szól, aki nyitottá válik Jézus előtt, és teret enged annak, hogy egyedül Ő munkálkodjon.

Aztán van itt egy gyönyörű ígéret is. „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” Mi az ígéret? Bejön Jézus hozzánk. Amikor pedig benne van az életünkben, akkor már nem marad soha idegen és kívülálló. Számomra ez azt jelenti, hogy Ő a családtagunk akar lenni. Van egy nagyon kedves üzenet, amit már több helyen láttam lakásokban felfüggesztve: „Krisztus a gazdája ennek a háznak, láthatatlan résztvevője minden együttlétnek, csöndes hallgatója minden beszélgetésnek”. Ez már nem panasz, nem dicséret, hanem ígéret. Ő hallja a beszélgetéseinket, figyeli az életünket, hogy amikor szükségünk van rá, akkor segíteni tudjon, erősíteni tudjon minket.

Jézus bejön hozzánk, és együtt étkezik velünk. Ez pedig ahhoz kell, hogy mindig, minden körülmények között felismerjük Őt. Akkor is, amikor kétségeink vannak, amikor szándékosan el akarják téríteni a szívünket Tőle. Amikor a feltámadás napján két tanítvány megy Emmaus felé, akkor találkoznak a feltámadottal. Valami miatt azonban nem ismerik fel. Megérkeznek a tanítványok házához, aztán kéri Jézust, hogy menjen be hozzájuk. Leülnek az asztalhoz, és akkor a Feltámadott megtöri a kenyeret, és az emmausi tanítványok azonnal felismerik. Tudják, hogy a szívüknek békességet, életüknek reménységet az a Jézus ad, aki együtt étkezik velük.

Az étkezés pedig a legbensőbb kapcsolat. Nem akárkit engedünk az étkező asztalunkhoz. Csak azt, akit oda hívunk. Csak azt, aki annyira közel van hozzánk, hogy arra méltónak tartjuk. A meghívásra, a behívásra adott válasz a bejövetel. Krisztus soha nem marad kívül. Soha! Ez a legnagyobb ígéret. Nincsen olyan élethelyzet, nincsen olyan mélység, nincsen olyan kudarc, és nincsen olyan csalódás, ahová a mi Urunk ne érne le, és ne lépne be. Aki pedig ismeri a szívünk minden mélységét, aki ismeri az életünk „sötét” oldalát is, azt minden további nélkül odaengedjük az asztalhoz, és együtt vagyunk vele, és hallgatjuk őt, és figyelünk rá.

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

Mit válaszol a lelkünk, a szívünk erre a mondatra? Miként rezonál rá a lényünk Krisztusra? Nyitva az ajtó? Van tere Jézusnak? Ott ül már az asztalunknál?

Legyen válaszunk az, amit az énekünkben is elmondunk majd: „Jöjj Jézus, jöjj ne hagyj el, a szívünk várva vár”.

Amen!